

DEBATA

‘Als ik meer vrije tijd zou hebben, zou ik meer gaan werken’

Het adagium *Virtus nobilitat* is vervangen door een nieuw devies: *vrije tijd adelt!* Maar geldt dat ook voor de advocatuur en de rechterlijke macht? Over de zoektocht naar het evenwicht tussen werk en vrije tijd.

Martine Goosens
freelance journalist

Mr. Anneke Rothuizen (51) heeft als eenpitter haar praktijk gevestigd aan huis in Deventer. Zij is getrouwd met Henk Wassink, directeur-eigenaar van een internationaal opererend bedrijf dat mengvoederfabrieken vervaardigt. Samen hebben zij twee dochters: Renske (17) en Joanneke (14).

Woensdagavond 20.30 uur: ‘Vandaag is mijn vrije dag. De woensdagen hou ik beginsel vrij voor tennisles in de ochtend en pianoles ’s middags. Ik probeer die dag niet te werken, maar meestal ga ik tussendoor toch nog even zitten bellen en werk ik wat brieven weg. Mijn praktijk is gevestigd op de onderste etage van ons huis, dus als ik tussen de bedriven door een gaatje vind om nog even achter mijn bureau te kruipen is de deur naar mijn werkkamer beneden snel gevonden.

Toen de kinderen nog klein waren had ik vijf dagen per week oppas aan huis, maar omdat ik toch geregeld even bij ze ging zitten of insprong in geval van calamiteiten, werkte ik ’s avonds als de kinderen eenmaal slapen nog een paar uur door. Het feit dat ik praktijk aan huis heb maakt dat ik zeer flexibel kan schakelen tussen werken en mijn gezin. Ik hoef aan niemand verantwoording af te leggen als ik een periode wat minder werk. De afgelopen weken heb ik veel tijd besteed aan de voorbereiding van de schoolmusical ‘Cabaret’ in de schouwburg van Deventer. De ene dochter deed mee onder het toneel als violiste in het schoolorkest en de andere stond óp het toneel als danseres. Een bijzondere gebeurtenis waar ik graag veel aandacht aan geef, maar dat betekent niet dat ik los ben van mijn werk.

Soms moet ik op mijn tenen lopen om de aandacht te verdelen tussen dringende dingen op kantoor en een drukke periode thuis. Dat ik geen collega’s of secretaresse heb, heeft zo zijn voordelen, maar het houdt ook in dat er niemand is die mij helpt herinneren aan een termijn die kan verlopen. Daarom kan ik de aandacht nooit helemaal laten verslappen, in gedachten ben ik altijd bezig met de kantoorageenda.

Mijn zakelijke activiteiten zijn strak ingepland, maar in mijn privé-leven leg ik me zo min mogelijk vast. Ik tennis ook een avond in de week met vriendinnen, maar als ik afbel kijkt niemand daar vreemd van op. Ik heb veel te doen en ben van nature geneigd meer te willen dan mogelijk lijkt. Onder druk komt er meer uit mijn handen, dus ik denk dat ik op zoek ben naar de grens tussen niet te veel en niet te weinig spanning. Ik zou geen avontuur in het leven willen missen, maar uit het feit dat ik voor veel leuke dingen geen tijd inruim maak ik op dat ik werken op dit moment het allerleukst vind. Toch zou ik wel vaker willen stappen met mijn zus of willen ingaan op die uitnodiging van een vriendin om naar Barcelona te gaan. Ook zou ik graag theologie studeren. Maar blijkbaar wil ik toch niet graag genoeg. Als ik écht had gewild dan had ik het allang gedaan. Ik denk dat ik mijzelf de tijd niet gun. Als ik meer vrije tijd zou hebben, zou ik meer gaan werken. Naast mijn werk ben ik secretaris van het bestuur van de SOW-gemeente, een samengaan van hervormden, gereformeerden en lutheranen. Daarnaast ben ik lid van de Vereniging van Vrouwen met een Academische Opleiding, waar ik te vaak niet op de bijeenkomsten verschijn.

INSANIS

Eén van mijn werkende vriendinnen met kinderen zei altijd: "Als je volgende week iets van me wilt moet je tegen die tijd nog maar eens bellen." Voordat ik zelf kinderen kreeg begreep ik nooit waar zij zo moeilijk over deed. Inmiddels begrijp ik het volkomen en zeg ik al jaren hetzelfde. De organisatie van het thuisfront behoort vaak tot de taken van de vrouw, zo ook bij ons. Juist toen de kinderen nog klein waren was mijn man geregeld in het buitenland. Iedere ouder weet dat je met kinderen niet goed kunt plannen. Er kan altijd iets tussenkomen waardoor je schema in de war gestuurd wordt: een ziek kind, een zitting die uitloopt terwijl de oppas wegmoet of een dochter die vergeet waar je de huissleutel heb verstopt en na een halve dag wachten in de garage opbelt met de vraag wanneer je

thuiskomt. Inmiddels zijn ze zo groot dat ik niet meer onmisbaar ben, maar voordat we zover waren heb ik wel zware tijden gekend.

Toch heb ik mijn man nooit gevraagd bij te springen, de traditionele rolverdeling geldt als vanzelf: Henk zorgt voor het inkomen, ik doe de rest. Ik heb natuurlijk wel eens gedacht dat het mooi zou zijn als het anders was, maar er tegen vechten is volstrekt zinloos. Henk verdient genoeg, voor het geld hoef ik niet te werken. Maar ik geniet van het vak: de omgang met cliënten, het zoeken naar creatieve oplossingen voor problemen. Maar ook de stress die de planning veroorzaakt heb ik er graag voor over. En als het dan toch allemaal te veel dreigt te worden werk ik toe naar een extra dagje vrij, waarop ik gerust een hele dag in bed

kan blijven liggen. Zolang mijn cliënten tevreden zijn is er geen haan die daar naar kraait.

Extreem veel spanning heeft de combinatie werken en privé-leven uiteindelijk nooit opgeleverd. Overspannen ben ik nog nooit geweest. Voor de kinderen was altijd opvang als dat nodig was en naar het huishouden kijk ik nauwelijks om, de huishoudelijke hulp heb ik tot directrice benoemd. Op kantoor sta ik er altijd in mijn eentje voor en dat is een verantwoordelijkheid die ik alleen kan dragen met hulp van derden thuis. Alleen op die manier kan ik een evenwichtig bestaan leiden. Dus met juridisch advies ben ik je graag van dienst, maar je moet mij niet vragen hoe ik een stofdoek moet vasthouden.' ■

Foto's: Patrick van Gemert, Zutphens Persbureau